

falde, enten omtrent 100,000 Rbd. eller omtrent 200,000 Rbd., som Kjøbenhavn under alle Omstændigheder faaer mindre at erlægge. Det ærede Udvalg har selv følt, at det vilde være misligt, allerede nu at basere sin Motivering paa en Lov, der endnu ikke eksisterer, og det har derfor ogsaa bemærket i Betænkningen, Pag. 36, at man ved at udsætte Consumtionens Ophævelse til den 31te Marts 1852 vilde kunne have Erfaring om, hvorledes Indkomsskatten stillede sig; jeg maa imidlertid befrygte, at den Erfaring, man da vil have, vil være temmelig liden, saameget mere som der er Tale om en Stat af en heel anden Art, hvilket Indkomsskatten jo er. Jeg kan derfor ikke nægte, at det forekommer mig, at det foreliggende Forslag og Minoritetens Indstilling „indtil videre“ har betydeligt mere for sig end Udvalgets Majoritets, og jeg kunde navnlig have ønsket, at det, naar man overhovedet finder Anledning til at gjøre Concessioner for den Opinion, som for Diebliffet har dannet sig imod den kjøbenhavnske Consumtion, da var skeet ved at foreslaae foreløbigt at bevilge Consumtionen for næste Finantsaar, men ikke ved udtrykkeligt at fastsætte, at den skal ophøre med næste Finantsaars Udløb. Jeg erkjender i Almindelighed Opinionens Berettigelse ligeoverfor en Stat; jeg erkjender Opinionens Berettigelse i den Grad, at jeg vil udtale det som min Mening, at det kan være rigtigt og klogt at lade en i og for sig meget hensigtsmæssigere Stat, end Consumtionen er, falde, naar den i en betydelig Grad faaer en stadig Opinion imod sig; thi ingen Stat lader sig i Tidens Længde med Held opkræve, naar den har en stadig Opinion imod sig (Hør!). Jeg for mit Bekommende er ingenlunde en saadan Tilhænger af den kjøbenhavnske Consumtion eller overhovedet af nogen indirecte Forbrugsafgift, at jeg skulde ville opstille den som den absolut hensigtsmæssigste Afgift; jeg tør ogsaa i saa Henseende bede gjendkalbt i Grindringen, at jeg udtrykkeligt har udtalt, at jeg saa stærkt som Nogen vilde være imod framy af at indføre en saadan Afgift; men jeg nærer nogen Tvivl, og jeg anseer det for min Pligt her at udtale det, om Rigtigheden af den Opinion, som har dannet sig med Hen-

syn til den kjøbenhavnske Consumtion. Saa længe vi ikke med Sikkerhed kunne oversee vore Resourcer for Fremtiden, staae vi saaledes, at der vel maa være nogen Betænknelighed ved at give Afkald paa en 2 a 300,000 Rbd.; stode vi ikke saaledes, da skulde jeg ikke raade til at beholde den kjøbenhavnske Consumtion, naar der fremdeles var en Opinion imod den; men vi staae, som sagt, paa et meget usikkert Gebeet; Ingen, idetmindste ikke jeg som Finantsminister, kan udmaale vore fremtidige pecuniære Resourcer. Den Opinion, som nu saa stærkt har hævet sig mod den kjøbenhavnske Consumtion, er derhos dog ogsaa temmelig utg endnu (Nei!). Opinionen mod Consumtionen i Almindelighed er gammel, og jeg troer, at Regeringen har vidst at respectere denne Opinion, inden den paatog sig Ansvar for at høre hiin Afgift; men man har hidtil stadigt væk slaaet Betragtningen over den kjøbenhavnske Consumtion sammen med Betragtningen over Consumtionen i det Hele. Jeg har ikke ret Tillid til den Opinion, som har dannet sig mod den kjøbenhavnske Consumtion, førend jeg seer, hvorledes den vil stille sig, naar den har slaaet nogen Tid alene, indtil jeg seer, hvilke de Resourcer ere, der kan være Tale om at give Istedetfor den Afgift, der gjøres Afkald paa, og førend jeg med Sikkerhed kan sige, at det er muligt at træffe en saadan Foranstaltning. Lad os et Diebliff tænke os, hvorledes Forholdene vilde blive, hvis den Indkomsskat, hvortil et Forslag nu er forelagt fra Regeringens Side, ikke blev Lov; lad os tænke os det Tilfælde, at Legislaturens forskjellige Magter ikke bleve enige om denne Lov; lad os tænke os, hvad der maaskee kunde være mere sandsynligt, at denne Indkomsskat, efterat være paabudt ved Lov, fik en lignende Opinion imod sig som Indkomsskatten af 1810; lad os tænke os, at der efter et Aars Forløb kom en Strøm af Andragender, der styrkede ind paa Rigsdagen og Regeringen, om dog endelig igjen at blive fri for denne Afgift, lad os tænke os, at der fra Districter rundt omkring i Landet, fra Landboerne, som ere Danmarks væsentligste Støtte, kom det ene Andragende efter det andet, hvori det hed: lad os dog blive fri for denne Skat og alle de Undersøgelser, som dermed ere for-